

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ VII. Ex alia intrinseca ratione præensum illud Dagobertinum informatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

Treuiris esse non potuit, vti nonnulli Bruxellensi aulæ ex Aimoinio suadere voluerunt: vt enim valuz illæ Treuiris Parisios transferrentur, Oceano Dagobertus vti non debebat; At verò Pictaui Oceano vicini sunt.

Quod autem in Diplomate dictæ Cellæ S. Hilarij, aliz adiunctæ legantur Treuiris Viciniores Cellæ & Monasteria, non obstat; nam Dagobertus profiteretur ibi, se confirmare omnia bona sacra & prophana ad Ecclesiam S. Petri spectantia, vbicunque demum sita in regno suo, siue circa Ligerim, siue circa Rhenum. Quanquam illud additamentum de reliquis Cellis & Monasterijs meritò suspectum est, cum in prætenso Dagobertino Diplomate, quod exhibet & profert Roserius *in Stemmatibus Lotharing* num. 1. omnino non reperiatur. Ac proinde apparet adiectum fuisse, ad colorem addendum illi figmento, & ad Cellam illam Pictauiensem tanto apparentiùs Treuiros transferendam.

S. VII. Ex alia intrinseca ratione prætensum illud Dagobertinum infirmatur.

OB allatas igitur rationes, neque fidem mereri prætensum illud Dagoberti Diploma, neque de Monasterio S. Maximini agere, adeoque ad quæstionem hanc prorsus impertinens esse, manifestum est.

Et quamuis omnes illæ abessent solidissimæ rationes, adhuc tamen per prætensum illud à scriptore aduersario productum Diploma nihil contra nos euinceretur.

Quia vt omnes illi defectus tollantur, sit originale & authenticum, sit sibi constans, ratum, fixum, non variatum, sit perfectæ in enunciatione constructionis, de nostra Sancti Maximini Basilica agat, sit alijs suis numeris absolutum, à quibus omnibus quantum illud absit, antedicta docent, sed præsupponamus non abesse; hæc tamen superfuerint refutandi media, nempe:

Quod nuda fuerit confirmatio prætenforum Priuilegiorum Archiepiscopaliū, quæ ad hoc dumtaxat tendebat, vt res omnes quæ ad Ecclesiam S. Petri pertinebant, eidem saluæ & inconcussæ permanerent, & ab eadem quiete & pacificè possiderentur.

Eaque ad partis, nimirum Archiepiscopi, postulationem impetrata, & communi atque ordinario more & stylo consueto à Rege concessa.

Porro, de eiusmodi confirmationibus generatim hæc à DD. tradi constat:

Eas nunquam denegari, neque vllius Iuri vllatenus derogare, nulliusque esse præiudicij.

Eas hanc clausulam, etsi non expressam, tamen subintellectam continere, *Saluo Iure tertij*, ideoque fieri illas absque vllius citatione, quia per illam Clausulam Ius tertij saluum remanet.

Per easdem nullum nouum Ius acquiri, sed antiquum (siquod habet impetrans) dumtaxat conseruari, ac, quod idem est, noui nihil dari, sed esse præsupponi. Ita Gaylus *lib. 2. obseru. 1. num. 14. & n. 3. vide etiam c. cum dilecta de confirmatione vtili & inutili.*

Quæ omnia sanè in Confirmatorio illo Dagobertino locum habere clarum est. Neque enim per illud declarare intendebat Rex, quænam res ad Ecclesiam S. Petri pertinerent.

Sed approbare dumtaxat (loquimur sub superiori præsupposito) vt ea, quæ ad ipsam pertinebant iam antea, ipsi permanerent.

Atque

Atque ideo quoad illas res, ad Ecclesiam S. Petri pertinentes, nulla est Regis assertio, decisio, dispositio, sed nuda narratio.

Et quamuis confirmatoriè disponat (sub eodem præsupposito) dictum Diploma, ut res ad Ecclesiam S. Petri pertinentes & in his enumerata Cella S. Hilarij, eidem Ecclesiæ permaneant.

Non tamen disponit neque asserit, uti neque de asserendo aut disponendo agebatur, quod eadem Cella S. Hilarij ad præfatam Ecclesiam pertineat, sed solum demonstrationis causa inter cetera ad partis propositionem enunciat, recenset ac narrat.

Verba enim enunciatiua sunt illa, quæ non stant per se, & in eis non sistit voluntas, sed transeunt, & non consistit in illis verbum principale orationis & dispositionis; sed verba dispositiua stant per se & principaliter propter se. Alexander lib. 7. *Consil.* 181. n. 3.

Consentit Franc. Aretinus, *Cons.* 23. num. 8. *vers. veruntamen* & nu. 9. qui dicit verba enunciatiua emissa propter aliud non probare id, quod enunciant, *per text. in Clem. sum. Pontifex in sine, de sent. Excom.* Et hoc quidem semper habere locum dicit, sed quàm maximè, si eiusmodi enunciatio, confirmatio &c. sit de facto alieno, & obrenta ad partis instantiam, non autem ex motu proprio Principis, allegans Calderinum, Antonium de Butrio & alios.

Sed & illud patet ex hac generali Clausula, *& ceteras Basilicas, Castella, vicos, vineas, sylvas, homines*, quæ omnia in eodem Diplomate vniuersali enunciatione subiunguntur, vnde manifestissimum est, non intendisse Regem decidere, quæ res ad Ecclesiam S. Petri pertinerent, aliàs illæ Basilicæ, Castella &c. exprimi debuissent.

Sed & postea subnectit etiam illa omnia, quæ deinceps eidem Ecclesiæ in futurum donari possent. An dicemus per illud decidisse Regem aut asseruisse de iure donationum futurarum, aut quod illæ res, quæ in futurum donarentur, ad Ecclesiam S. Petri pertinerent?

Quid ergo, si contigisset donari à non Domino?

Inferit & clausulam de Monasterio S. Mariæ scilicet, *quod idem præfatus Pontifex Modoaldus in territorio S. Petri nuper à fundamento construxit.*

An dicemus Regem in illa prætenfa priuilegiorum renouatione decidere cogitasse, quod Modoaldus Monasterium illud à fundamento construxerit, aut quod de illo facto inuestigando admodum sollicitus fuerit?

Partis est narratio, quæ in confirmatione ex stylo inserta, nihil veritati, neque addit, neque tollit.

Nam cum Princeps narrat factum alienum, & super eo non se fundat disponendo, nihil probat; & ideo si eximit Monasterium & omnia membra, licet enunciatiue narrentur membra, non tamen probantur membra, sed intelligitur, si probentur membra esse. Ita Tuscius verb. Papa Concl. 62 n. 65. alleg. Roman. cons. 191. num. 4. qui multos DD. citat.

S. VIII. Per Maximinianum Dagobertinum, prætensum illud Treuirensē perimitur.

Scitis igitur & abundè demonstratum est, Dagobertinum Treuirensē in se consideratum, nullam omninò vim habere & efficaciam contra Ius nostrum, quod adhuc multò magis apparebit, si cum nostro Dagobertino

con